

Όπως είχαμε γράψει στο προηγούμενο μας τεύχος, το ελληνικό κράτος έχει μακρά συλλογική εμπειρία σε αυτές τις «τερατογενέσεις» και επίγνωση της χρησιμότητάς τους σε καιρούς όπου στο εξωτερικό διαμορφώνονται αντίπαλα διακρατικά μπλοκ και στο εσωτερικό απαιτείται η στρατιωτική διαχείριση της πολυεθνικής εργατικής τάξης. Κάπως έτσι, φτιάχνοντας μέσα από τις έριδες του πολιτικού συστήματος μια «όσο το δυνατόν ευρύτερη συμμαχία των αλληλοσπαρασσόμενων κομματιών της ελληνικής αστικής τάξης», προετοιμάστηκε, σε πολιτικό επίπεδο, για να μπει στον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.¹⁴ Το 2015, σε ένα άλλο κείμενό μας, όπου πάλι σχολιάζαμε ορισμένες «τερατογενέσεις» εκείνης της περιόδου, ανάμεσα σε εφοπλιστές, ναζί και αριστερούς, μιλούσαμε για μια εξελισσόμενη διαδικασία ενοποίησης των «όψεων της πολιτικής οργάνωσης του ελληνικού φασισμού».¹⁵ Το ξεκαθάρισμα στο εσωτερικό του κράτους αγριεύει καθώς εντείνεται η προετοιμασία για πόλεμο. Και η προετοιμασία για πόλεμο ενοποιεί το κράτος όλο και βαθύτερα, όσο και αν στην πορεία χρειαστεί κάποιος από τους εκπροσώπους των αφεντικών μας να βρεθούν εκτός παιχνιδιού ως «επικίνδυνοι» για τα «εθνικά συμφέροντα». Ένας όμορφος καινούργιος κόσμος, πλασμένος από παλιό καλό αίμα και παλιά καλά σκατά.

1. «ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ: Ο Δένδιας θύμα του παρακράτους του Μαξίμου –Επικίνδυνος για τη χώρα ο Μητσοτάκης», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 12/11/2022.
2. «Νίκος Δένδιας: Πώς και πότε παγίδευσαν το κινητό του –Το “Βήμα” δείχνει Μαξίμου», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 12/11/2022.
3. «Κυριάκος Μητσοτάκης: Αποκάλυψη βόμβα – Αυτούς τους υπουργούς, πολιτικούς και δημοσιογράφους παρακολουθούσε», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 05/11/2022.

4. Βασίλης Λαμπρόπουλος, «Τρεις υπουργούς “άκουγε” η ΕΥΠ επί ΣΥΡΙΖΑ», *Το Βήμα της Κυριακής*, 18/12/2022.
5. «Ολυμπιακός: Επί 3 χρόνια λειτουργούσε ένα καθεστώς παρανομίας στο Μαξίμου με επικεφαλής τον Δημητριάδη», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 06/11/2022.
6. Άλκης Καλογήρου, «Τι σημαίνει το deal ExxonMobil και ΕΛΠΕ για τους υδρογονάνθρακες δυτ. της Κρήτης», *Ημερησία* [ηλ. έκδ.], 20/07/2022.
7. Βάλτε greekhydrocarbons.gr/index_gr.html και θα διαβάσετε κι εσείς αυτόν τον κομψό ορισμό κάτω-κάτω στη σελίδα.
8. Χρύσα Λιάγγου, «Συμφωνία ΕΛΠΕ με ExxonMobil και Total», *Καθημερινή* [ηλ. έκδ.], 23/05/2017.
9. «Αλ. Τσίπρας: Αποφασιστικό βήμα για την αξιοποίηση του ενεργειακού μας πλούτου», *left.gr*, 27/06/2019. Για τη συμφωνία αυτή, και την ελληνική προσπάθεια εκμετάλλευσης της διάλυσης της Λιβύης, είχαμε γράψει, τότε, εκτενέστερα: «Από πού μπορεί να προκύψει μια “ελληνοτουρκική φιλία”», *Antifa* #66, 07/2019.
10. Αλέξης Παπαχελάς, «Ψυχολογικός πόλεμος», *Καθημερινή*, 18/12/2022.
11. Βλ. «ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ: Ο Δένδιας θύμα του παρακράτους», ό.π.
12. «Διπλωματικό επεισόδιο στη Λιβύη: Το θρίλερ που επιβεβαίωσε το χάσμα Μητσοτάκη-Δένδια», *Αυγή* [ηλ. έκδ.], 17/11/2022.
13. Βλ. Σταύρος Παπαντωνίου, «Οι δύο πρώην πρωθυπουργοί και το νήμα της ευθυγράμμισης», *Καθημερινή*, 11/12/2022.
14. «Παρακολουθήσεις, τερατογενέσεις και ο δρόμος προς τη φασιστική δικτατορία και τον πόλεμο», *Antifa* #82, 10/2022.
15. «Εφοπλιστές, ναζί κι αριστεροί: Καμία σχέση», *Antifa* #47, 07/2015.

LOCKDOWN MADE IN CHINA

Αν δει κανείς τα θέματα που κυριαρχούν στον δημόσιο λόγο τους τελευταίους αρκετούς μήνες, σίγουρα δεν θα εντοπίσει σε μια από τις πρώτες θέσεις τη ρητορική περί κορονοϊού, τεστ, μέτρων κι όλων αυτών που μας έκαναν παρέα από τον Μάρτη του 2020 και μετά. Αυτό, όμως, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι το πολυεργαλείο «κορονοϊός» έπαψε να θεωρείται χρήσιμο από την πλευρά των δυτικών κρατών που τώρα ασχολούνται κυρίως με τις κιλοβατώρες και το καλάθι του Αϊ Βασίλη. Παρατηρήσατε μήπως ότι στα τέλη του περασμένου Νοέμβρη άρχισαν όλα τα δυτικά ΜΜΕ (προφανώς και τα ελληνικά) να μεταδίδουν συντονισμένα ειδήσεις περί μαχητικών κινέζων διαδηλωτών που έσπαγαν τα λοκντάουν κι αμφισβητούσαν στην πράξη τα κρατικά μέτρα «κατά της εξάπλωσης του ιού»; Τα ίδια ΜΜΕ που τρία χρόνια τώρα μας έλεγαν ότι οι Κινέζοι (έτσι, γενικά) είναι πειθήνιοι, παθητικοί και άβουλα φερέφωνα του ΚΚΚ και γι' αυτό εκεί εφαρμόζονται τα λοκντάουν τα σωστά, άλλαξαν το τροπάρι κι έβλεπαν παντού αντικαθεστωτικές διεργασίες και «πρωτόγνωρες διαμαρτυρίες» που είχε να δει η Κίνα από την εποχή της πλατείας Τιεν αν Μεν και τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ. Τα ίδια ΜΜΕ που όποιον τόλμαγε να αναρωτηθεί τι διάολο συμβαίνει με τις περίφημες ατομικές ελευθερίες μας και μήπως τα δυτικά κράτη γίνονταν κάπως χουντικά, τον απαξίωναν ως ανορθολογικό, ψευδομένο και αρνητή της επιστήμης, έβρισκαν λογικές τις αντιδράσεις των κινέζων ενάντια στα πειθαρχικά μέτρα. Κι έκαναν ότι κόπτονται μην τυχόν και καταπατηθεί κανένα δικαίωμα στην Κίνα. Δεν είναι λίγο αντιφατικά όλα αυτά;

Κι όμως δεν είναι καθόλου αντιφατικά. Γιατί η δυτική προπαγάνδα, που έχουμε συνηθίσει να αποκαλούμε «καθημερινή ενημέρωση», συνιστά ένα σύνολο από κρατικές γνώμες που διαμορφώνονται ανάλογα με τις ανάγκες κάθε περιόδου, προσαρμόζονται σε νέα δεδομένα και κάθε άλλο παρά λειτουργούν ως ένα συμπαγές κράμα απόψεων που μένει αναλλοίωτο στον χρόνο. Και με τις κρατικές γνώμες που διαχέονται μέσω ΜΜΕ ασκείται πολιτική τόσο προς το εσωτερικό όσο και προς το εξωτερικό. Όσον αφορά το εσωτερικό, τον πρώτο καιρό του τρόμου και του σκότους, όταν έπρεπε όλοι να πιούμε νερό στο όνομα

των ειδικών και του κράτους προστάτη, μας πέταγαν στα μούτρα από το πρωί ως το βράδυ εικόνες με κινέζους γιατρούς και μπάτσους ντυμένους διαστημάνθρωπους να πηγαίνουν από σπίτι σε σπίτι και να υποβάλλουν τους κατοίκους σε υποχρεωτικά τεστ, να αποκλείουν ολόκληρες περιοχές και να μην επιτρέπουν σε κανέναν να ξεμυτίσει ούτε για να αγοράσει τρόφιμα. Σαν να μας έλεγαν, μια χαρά είστε εσείς εδώ με τα χαρδαλόχαρτα της φιλελεύθερης δημοκρατίας, δεν βλέπετε τι παθαίνουν οι άλλοι εκεί κάτω στη δικτατορία; Για την ακρίβεια, εξακολουθούν μέχρι σήμερα να υπονοούν ότι είμαστε τυχεροί που ζούμε στην «ορθολογική» πλευρά του χάρτη:

Η στρατηγική της Κίνας για την αντιμετώπιση του κορονοϊού φαντάζει παγωμένη στον χρόνο. Η χώρα ήταν η πρώτη που εισήγαγε lockdown στην πόλη Γουχάν, όπου εντοπίστηκε για πρώτη φορά ο ιός, σχεδόν πριν τρία χρόνια. Ακολούθησε γρήγορα lockdown ολόκληρης της επαρχίας Hubei. Τώρα όμως ο υπόλοιπος κόσμος έχει προχωρήσει ενώ η Κίνα στρέφεται σε αντιδημοφιλή lockdown ξανά και ξανά και πολλοί απορούν: Γιατί;

Οι περισσότερες χώρες χρησιμοποίησαν αυστηρούς περιορισμούς στη ζωή μας για έναν σαφή σκοπό – προκειμένου να κερδηθεί χρόνος για την ανάπτυξη και την κυκλοφορία εμβολίων κατά της Covid. Μόλις οικοδομήθηκε η ανοσία, οι περιορισμοί μειώθηκαν και η ζωή επέστρεψε στο φυσιολογικό.¹

Τώρα, βέβαια, εμείς δεν πολυσυμφωνούμε με την έγκυρη *Καθημερινή* που έχει αναλάβει να ξεπλύνει τα πολύμηνα εγχώρια λοκντάουν και την δεξιο-αριστερή χούντα που φάγαμε κατακέφαλα «λόγω κορονοϊού». Και δεν συμφωνούμε πουθενά· ούτε στο ότι «η ζωή επέστρεψε στο φυσιολογικό» στις δυτικές χώρες ούτε στο ότι τα λοκντάουν υπήρξαν ποτέ ιδιαίτερα δημοφιλή στην Κίνα. Για την ακρίβεια, νομίζουμε ότι ακόμα και οι πιο ψαγμένες τεχνικές καραντίνας κάπου τσακίζουν πότε πότε. Είμαστε, δηλαδή, σίγουροι ότι αυτή την τριετία κομμάτια της κινεζικής εργατικής τάξης όλο και κάποιου είδους κοινωνική δυσαρέσκεια θα έχουν εκφράσει. Προφανώς και δεν ζούμε εκεί ούτε έχουμε άμεση γνώση της κατάστασης, όμως αν κρίνουμε από τα όσα είδαμε στις γει-

Διασχίζοντας χωράφια, περπατώντας κατά μήκος της εθνικής οδού για ώρες με όλη σου την ύπαρξη που χωράει σε μερικές σακούλες. Κινέζοι εργάτες το σκάνε από το εργοστάσιο/ στρατόπεδο συγκέντρωσης της Foxconn στην πόλη Zhengzhou μιας και καταφέρουν να επιβιώσουν. Το εργοστάσιο που παράγει τα περισσότερα iPhone στον κόσμο, έχει κάπου 300.000 εργάτες. Περίπου, δηλαδή, δυο φορές τον πληθυσμό της Πάτρας. Ε, αυτοί οι χιλιάδες εργάτες, μιας και στην πλειοψηφία τους είναι εσωτερικοί μετανάστες, ζουν κατά βάση σε εστίες που ανήκουν στην εταιρεία, τρώνε σε εστιατόρια που έχει διαμορφώσει η εταιρεία και πάει λέγοντας. Υπό «κανονικές συνθήκες», παράγουν και αναπαράγονται εντός και πέριξ του εργοστασίου. Λόγω, όμως, των ακόμα πιο περιοριστικών μέτρων που επέβαλε το κινεζικό κράτος από τα μέσα του περασμένου Οκτώβρη (ξέρετε, εξαιτίας του κορονοϊού), αυτή η ήδη απάλευτη «κανονικότητα» πήγε ένα βήμα παραπέρα: οι εργάτες έμειναν στο εργοστάσιο και μετά τη λήξη της

βάρδιάς τους φορώντας μάσκα και μην μπορώντας να πάνε στα δωμάτιά τους χωρίς έγκριση των υπευθύνων, ενώ ανάμεσα στα άλλα δεν επιτρέπεται πια να φάνε στα εστιατόρια και άρα έχαναν ένα σημαντικό σημείο καθημερινής συνάντησης και κοινωνικοποίησης. Εκτός από τη «συνηθισμένη» κούραση και τις υλικές δυσκολίες είχαν πλέον να αναμετρηθούν με όλο και πιο αυξημένα επίπεδα κρατικά διοχετευμένης παράνοιας που απαιτούσε να μην έχουν ούτε μια στιγμή μέσα στην ημέρα που θα την όριζαν οι ίδιοι. Όπως είπε κι ένας από τους εργάτες που σηκώθηκαν κι έφυγαν από το εργοστάσιο,

Το ξέρουμε καλά ότι για τη Foxconn, αυτό που έχει πάντα σημασία είναι η παραγωγή. Αλλά εμείς το μόνο που θέλουμε είναι μια κανονική ζωή. Δεν θέλουμε να είμαστε όλη μέρα μέσα στον φόβο και την ένταση. Θέλουμε απλώς να μπορούμε να φάμε ένα κανονικό γεύμα και να βγάλουμε τις μάσκες όταν πάμε για ύπνο.³

τονιές μας κι από τα όσα μας μετέφεραν σύντροφοι από άλλες περιοχές της Ελλάδας, ε δεν μπορεί στη μεγαλύτερη πληθυσμιακά χώρα του κόσμου να μην εμφανίστηκαν εκδηλώσεις απειθαρχίας έστω και στη μικροκλίμακα.

Από την άλλη, όσον αφορά το εξωτερικό, οι ειδήσεις που εμφανίζονται στα δυτικά ΜΜΕ και κάνουν λόγο για την Κίνα αποτελούν κομμάτι της εξωτερικής πολιτικής του κάθε κράτους, για λογαριασμό του οποίου δουλεύουν τα επιμέρους ΜΜΕ. Πώς να το πούμε; Όταν βουίζει ο τόπος για το βάνουσο κινέζικο καθεστώς και για το πόσο δυσλειτουργικό είναι, αφού κακομεταχειρίζεται (ή εναλλακτικά δεν μπορεί να κουμαντάρει) τους πολίτες του, τα δυτικά κράτη, το καθένα με βάση τα δικά του συμφέροντα, ασκούν λίγη ακόμα πίεση και εντείνουν λίγο περισσότερο το εξελισσόμενο διακρατικό πλάκωμα. Γιατί, να το επαναλάβουμε, το ένα κράτος δεν ενδιαφέρεται για το αν κακοπερνάνε οι εργάτες του αντιπάλου του ούτε έχει κανένα πρόβλημα με τις κατασταλτικές μεθόδους που ακολουθεί ο απέναντι. Όταν, λοιπόν, φωνάζει κάποιο δυτικό ΜΜΕ για τα «απάνθρωπα λοκντάουν» της Κίνας δεν το κάνει γιατί είναι με το μέρος όσων υφίστανται τις συνέπειες της καραντίνας, αλλά γιατί ασκεί εξωτερική πολιτική σε βάρος του κινεζικού κράτους. Και το επίδικο δεν είναι το πώς θα τα πάνε οι πανανθρώπινες ελευθερίες, αλλά τα πολύ συγκεκριμένα ζητήματα της παγκόσμιας παραγωγής και κατανάλωσης σε περίοδο οικονομικής κρίσης. Εν ολίγοις, η συζήτηση περί λοκντάουν είναι στην ουσία της μια συζήτηση περί εμπορικού πολέμου. Όπως μας ενημέρωσαν πρόσφατα αμερικάνοι ειδικοί επί του θέματος μέσω των σελίδων των New York Times, το 2021 η Κίνα:

ήταν υπεύθυνη για το 30% περίπου της παγκόσμιας παραγωγής. Πολύ απλά, όσον αφορά την κλίμακα και τις δυνατότητες της Κίνας δεν υπάρχει εναλλακτική. Ακόμα κι αν η επιχειρηματική κι η πολιτική ηγεσία επιθυμούσαν να εξαφυνθούν λιγότερο από την Κίνα, η ωμή αλήθεια είναι ότι κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί σύντομα, αν υποθέσουμε ότι θα συμβεί γενικότερα. Δεν πρέπει να κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας ότι μπορούμε να απεξαρτηθούμε γρήγορα. Το μέγεθος της Κίνας είναι ελκυστικό για τις αμερικανικές, ευρωπαϊκές

και άλλες εταιρείες που αποβλέπουν όχι μόνο στο να κατασκευάζουν προϊόντα γρήγορα και φθηνά, αλλά επίσης και στο να τα πουλάνε σε μεγάλες ποσότητες. Με λίγα λόγια, δεν υπάρχει άλλη τόσο μεγάλη αγορά.²

Οπότε καταλαβαίνουμε ότι ένας από τους λόγους που οι δυτικοί σιχτιρίζουν όταν ο Σι επιβάλλει μακροχρόνια λοκντάουν είναι γιατί αναγνωρίζουν ότι η παραγωγή στο παγκόσμιο εργοστάσιο δεν διεξάγεται πια απρόσκοπτα και με τους όρους που ίσχυαν τις προηγούμενες δεκαετίες. Παράλληλα, οι δυτικοί σκέφτονται ότι με τους περιορισμούς των κοινωνικών συναναστροφών και την αναγκαστική μείωση της κατανάλωσης στην Κίνα, τα εμπορεύματά τους δυσκολεύονται να συναντήσουν τους πολυπώθητους αγοραστές των μεσαίων και ανώτερων στρωμάτων της κινεζικής κοινωνίας. Κάτι τέτοιο τους καίει κι όχι το κάτω από ποιες συνθήκες ζει και δουλεύει η εργατική τάξη της Κίνας. Ας είμαστε, λοιπόν, λίγο σκεπτικοί κάθε φορά που κάνουν την εμφάνισή τους πληροφορίες του είδους «δύσκολες μέρες για το κινεζικό καθεστώς λόγω κοινωνικής οργής». Ας έχουμε στο μυαλό μας ότι ο λόγος που τέτοια νέα περνάνε από τα φίλτρα της δυτικής προπαγάνδας και φτάνουν στα δικά μας αυτιά και μάτια μέσα από δακρύβρεχτες επικλήσεις στο συναίσθημα, είναι η άσκηση πολιτικής σε περίοδο σκληρού διακρατικού ανταγωνισμού. Κι όχι η δήθεν υπεράσπιση του κινεζικού προλεταριάτου που εδώ και καμιά πενήντα χρόνια νιώθει τι θα πει παγκόσμιο εργοστάσιο στο πετσί του, ερχόμενο αντιμέτωπο με όλους τους δυνατούς τρόπους εκμετάλλευσης και κρατικής καταπίεσης.

1. «Γιατί η Κίνα έχει εμμονή με τα lockdown», *Καθημερινή*, 29/11/2022.

2. Patricia Cohen, «Chinese unrest over lockdown upends global economic outlook», *New York Times*, 28/11/2022.

3. Manya Koetse, «Long road home for Zhengzhou's Foxconn workers after Covid Mismanagement», 30/10/2022, *whatsonweibo.com*.